

[H. P. Johansen.]

som fremkom i Pressen, især de første Dage efter at Forslaget var fremsat. Saa nær op ad et Valg, som vi i Øjeblikket er, har det ikke kunnet undgaas, at der til en vis Grad er gaaet Politik i Spørgsmaalet, men alligevel er det ikke ret mange Bestemmelser, der er blevet sagligt angrebet, og man fik gennem Læsningen af Kommentarerne det Indtryk, at der i Pressen var Tilslutning til at skærpe Straffeloven paa en hel Række Omraader. Jeg kunde fristes til at pege paa et Par Linier, der har staaet i et konservativt Organ om, at ligesom nye Angrebsvaaben tvinger til at frembringe nye Forsvarsmidler, saadan maa Samfundet ogsaa være rede til at værgе sig imod de Forbrydelser, der som Smittekim følger de nye Kulturer — her tænkes naturligvis paa de sidste nye Partidannelser og det, som de medfører. Disse Sætninger udtrykker en tydelig Erkendelse af, at Tiderne har forandret sig paa dette Omraade, og det maa Lovgivningsmagten nødvendigvis tage Hensyn til, enten den har Lyst til det eller ej. For øvrigt er det vel ikke ret mange, der har Lyst til at skærpe en Straffelovgivning, hvis de kan slippe fri for det.

Man har ogsaa set en anden Forklaring paa, at disse Straffelovsforslag er blevet fremsat, en Forklaring, der kort og godt siger, at Justitsministeren er blevet urolig paa Grund af de senere Tidens Tildragelser, derfor er han faret i Blækhuset og har i Huj og Hast lavet disse Forslag og fremsat dem paa Rigsdagen. Jeg vil gerne heroverfor bemærke to Ting. For det første er det lang Tid siden, Ministeren bebudede en Lovgivning som denne; det kan altsaa ikke være de senere Tidens Tildragelser, der har fremkaldt Lovforslagene. For det andet er det naturligvis ikke blot Justitsministeren, der ønsker at faa dem gennemført, selvfølgelig ikke. Nej, jeg kan forsikre for, at hele den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe har givet sin Tilslutning til dem og staaer bag ved Ministeren helt og fuldt. Det samme gælder naturligvis hele Regeringen, at den staaer bag ved disse Forslag; det har jeg i hvert Fald al mulig Grund til at formode.

Jeg kan derfor paa hele min Gruppes Vegne anbefale de to Lovforslag, som er fremsat, til en velvillig, men ogsaa til en hurtig Behandling her i Tinget.

Rytter: Jeg er vis paa, at den højtærede Justitsminister i og for sig har været ked af at skulle fremsætte dette Forslag allerede nu. Naar der for nogle faa Aar siden har været udarbejdet et Forslag, der var grundigt behandlet af flere Kommissioner og af flere Justitsministre, og det er blevet vedtaget enstemmigt i Rigsdagen, saa vægrer man sig uvilkaarlig ved nogle faa Aar efter at skulle røre ved et saadant Kompleks igen. Der er jo intet, der er saa godt som Stabilitet inden for Straffelovgivningen og inden for Retsplejens Omraade. Noget andet er, at man kan blive tvunget af Omstændighederne, og saaledes vilde jeg tro, at den højtærede Justitsminister har set paa Sagen. Ud fra dette Synspunkt skal vi altsaa nu behandle det foreliggende Forslag.

Jeg kan straks sige, at en hel Del af de foreslaaede Lovbestemmelser rimeligvis ikke vil møde stor Modstand. Man kan diskutere Enkeltheder, men i Princippet tror jeg, at en hel Del af disse Forslag kunde faa en let Gang gennem Rigsdagen, hvis de var blevet forelagt alene.

Som Paragraffer af den Slags kan jeg nævne alle dem, der gaar ud paa, hvad jeg vil kalde en à jour-Føring, altsaa de Paragraffer, hvor den højtærede Minister har taget Hensyn til de Love, der er kommet angaaende Børneværn, og endvidere en Bestemmelse som § 264 a, der handler om det, som man maaske kan kalde Dokumenttyveri; det er jo en Forseelse, der, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremhævede, og hvad der tillige er nævnt i Motiverne, ikke har været kendt hidtil. Ganske vist er jeg af den Anskuelse, at en saadan Forbrydelse under alle Omstændigheder vilde blive straffet ret strengt ifølge de Paragraffer, der henvises til, for ved en streng Fortolkning fra Domstolenes Side vilde man kunne gaa meget højt op, ja, endog lige saa højt, som det foreslaas her — men det vilde altsaa være at gaa til disse Lovbuds Maksimum. Der er derfor ikke noget at sige til, at man ogsaa tager dette med i en à jour-Føring af Straffeloven og fastslaar, at det i sig selv er en Forbrydelse at stjæle Dokumenter.

Endvidere vil jeg ikke tro, at de Paragraffer vil møde Modstand, som den højtærede Minister foreslaar med Hensyn til